

(Atkelta iš 17 p.)

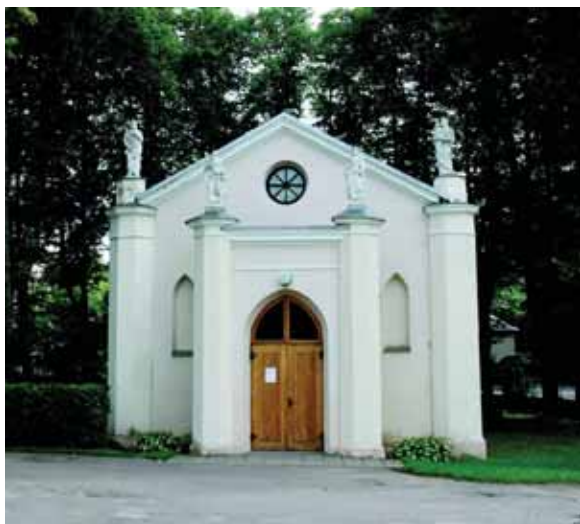
kad pinigai, jog jei tokia ramybė šiame parke bus dar vieną ar kitą dešimtmetį, jei nesikeis parko ir dvaro šeimininkai, ši sodyba pasmerkta sunykti. Akivaizdu, kad norint, jog šis rūmų ansamblis išliktų, neuplenta, jog būtų įstaiga, institucija ar visuomeninė organizacija, kuri rūpinasi, jog laiku būtų atnaujintos rūmų ir koplyčios durys. Matosi, kad eina bent jau paskutiniaisiais metais nebuvo vieno visu dvaro sodybos kompleksu, jos rekonstravimu besirūpinančio šeimininko. Vienas rūpinasi rūmais, kiti dalia jėgą esančiais kitais pastatais, trečias parko teritorijoje organizuoja menininkų plenerus, stovyklas ir jėgū kūrinius – akmenimis, į kuriuos lyg į kokias įmogaus dirbtis yra susmaigstyti metalo strypai, „papuošia“ dvaro sodybą. Kai pūri į tuos kūrinius šioje aplinkoje tiesiog daltis kūnā kausto – dėl kartais mus apimančios inercijos, nesusivokimo, kur gyvename, kas yra mūsų gyvenimo pagrindas ir grožio dėmė. Gražus tas Trakų Vokės parkas, tačiau, kol ten pievelėje guli tie rūdijančio metalo strypais

Danutės Mukienės nuotraukose – Trakų Vokės dvaro sodybos vaizdai

sužaloti akmenys, į tą parką, matyt, tai pamačius, ne vienai praeina noras eiti kitą kartą užsukti. Daug kam nesinori eiti varstyti ir rūmų duris. Diandien net ir darbo dieną pasibeldus į jas dažniausiai niekas durų neatidaro. Na o „mėlyno“ kraujo brolijoms mes nepriklausome, nors tokią teisę gal ir turėtume, tad tos durys mums eina neatveriamos ir kitu laiku. Taigi, jei ir turėtume teisę

Danutės
Mukienės
rudakosė
– Trakø
Vokės
dvaro
sodybos
vaizdai

naudotis „melynojo kraujo išrinktøjø“ luomo privilegijomis ir laisvai vaikðeioti po Trakø Vokės rūmus, ðia teise nepasinaudotume pirmiausia iš principo, taip protestuodami prieš tą tvarką, kuri jau kuris laikas tvyro rūmuose ir ðioje sodyboje. Ar kam nors naudinga, kad apie ði dvaro kompleksą maþai kas þino kiek daugiau, ðiandien nespëlosime. Naudinga yra gyventi ant gero, sukurto mūsų protëviø, ir iš esmës nesirūpinant tuo, kas bus po mūsų. Taëiau ðiandien akivaizdu, prie ko tai priveda. Ðiek tiek kitoks kontekstas, bet akivaizdus Graikijos, Italijos pavyzdys... Tai, kas protëviø sukurta, nėra amþina. Jei nori, kad tai dþiugintø, duotø naudą tau ir kitiems, tuos kūrinius reikia ne tik naudoti, bet ir puoselëti, savo paties sukurtais ne maþiau vertingais darbais papildyti.

(Nukelta iš 20 p.)

